

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2025, sp. zn. 6 Tdo 501/2025, ECLI:CZ:NS:2025:6.TDO.501.2025.1

Číslo: 3/2026

Právní věta:

Podle § 101 odst. 2 věta třetí tr. ř. musí být vyslýchanému svědkovi dána možnost, aby souvisle vypověděl vše, co sám o věci ví a odkud se dozvěděl okolnosti jím uváděné. Pokud by orgán činný v trestním řízení takto nepostupoval a svědkovi danou možnost neposkytl, bez dalšího by to neznamenal, že je výpověď svědka opatřená jinak za splnění zákonných požadavků procesně neúčinná.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.08.2025

Spisová značka: 6 Tdo 501/2025

Číslo rozhodnutí: 3

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Výpověď svědka, Výslech svědka

Předpisy: § 101 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného M. K. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2024, sp. zn. 4 To 104/2024, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 4 T 109/2023.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně (dále též „soud prvního stupně“ nebo jen „soud“) ze dne 25. 3. 2024, č. j. 4 T 109/2023-176, byl obviněný M. K. (dále „obviněný“, příp. „dovolatel“) uznán vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, kterého se podle jeho skutkových zjištění dopustil způsobem specifikovaným ve výroku rozsudku.

2. Obviněný byl za tento trestný čin odsouzen podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu byla uložena povinnost nahradit poškozenému P. B.

škodu ve výši 600 000 Kč.

3. O odvolání obviněného proti tomuto rozsudku rozhodl Krajský soud v Brně (dále „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 6. 8. 2024, č. j. 4 To 104/2024-203, tak, že jej podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. zrušil v celé odsuzující části. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že uznal obviněného vinným přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že

dne 1. 11. 2022 na přesně nezjištěném místě poškozenému P. B. nabídl ke koupi elektrický vůz Tesla, RZ: XY, za částku 1 450 000 Kč, přičemž vystupoval jako osoba oprávněná s vozidlem dále nakládat podle své vůle s tím, že mu z ceny vozu odečte část již předtím investovaných peněz a poškozený tak za vůz doplatí pouze částku 600 000 Kč a po sepsání kupní smlouvy poškozený ze svého bankovního účtu č. XY vedeného u Československé obchodní banky na bankovní účet č. XY vedený u Fio banky, dne 1. 11. 2022 převedl částku 300 000 Kč a 300 000 Kč, k přepisu vozidla však nedošlo a asi po 14 dnech užívání obviněný K. poškozenému sdělil, že zajistí evidenční kontrolu a protokol o evidenční kontrole jakožto přílohu k žádosti o přepis vozidla, který následně vyřídí, načež obviněný se zmíněným vozidlem odjel a následně s poškozeným přestal komunikovat, kdy z registru vozidel je zřejmé, že v době od 17. 10. 2022 do 20. 1. 2023 byla vlastníkem předmětného vozidla společnost AUTODIVAKY s.r.o., IČ: 4355547, a obviněný nikdy nebyl osobou oprávněnou disponovat s vozidlem, a tímto jednáním způsobil poškozenému P. B. škodu ve výši 600 000 Kč,

a tohoto jednání se dopustil i přesto, že byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 4. 5. 2009, sp. zn. 95 T 41/2009, který nabyl právní moci 4. 5. 2009, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. 7 To 321/2009, odsouzen pro zločin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 1, odst. 4 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a přečinem podvodu podle § 250 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, k trestu odnětí svobody ve výměře 8 let, který s přerušením vykonal k 10. 11. 2019, a k trestu zákazu činnosti, který vykonal k 28. 11. 2022.

4. Za tento trestný čin obviněného odsoudil podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon ho podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 228 odst. 1 tr. ř. mu uložil povinnost nahradit poškozenému P. B. škodu ve výši 600 000 Kč.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal obviněný prostřednictvím svého obhájce dovolání, jež opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. d), g), h) tr. ř. K prvnímu důvodu dovolání obviněný uvádí, že odvolací soud vůbec nevysvětlil procesní postup o konání veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Namítá porušení práva na obhajobu, neboť odvolací soud konal veřejné zasedání, aniž by se vypořádal s předloženou lékařskou zprávou a s tím, že trval na své osobní účasti. Pokud jde o důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., namítá, že soud svědkům při jejich výslechu nedal možnost se k věci souvisle vyjádřit a pokládal jim pouze otázky. Takový postup je procesně vadný, přičemž by mělo dojít k opakování výslechů těchto svědků. Obviněný také uvádí, že soudy neprovedly jím navrhované důkazy. Považuje za nesprávné, pokud soud nezjišťoval, kdo je autorem nepravdivé zprávy zaslané z datové schránky vlastníka vozidla. Svědek L. nebyl oprávněn jednat za obchodní společnost AUTODIVAKY s.r.o., proto měl být vyslechnut statutární orgán této právnické osoby. Podle obviněného by se tím vysvětlily i vzájemné vztahy mezi jednotlivými právnickými a fyzickými osobami a prokázalo by se, že mohl s vozidlem nakládat. Přitom obviněný tvrdí, že na tyto osoby měl vliv a mohl vystupovat jako osoba oprávněná s vozidlem disponovat. Není tedy zřejmé ani to, zda měl v úmyslu poškozeného uvést v omyl tím, že

měl vystupovat jako osoba oprávněná nakládat s předmětným vozidlem. Dále namítá, že odvolací soud neprovedl žádné dokazování a změnil skutkovou větu.

6. Závěrem svého dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2024, č. j. 4 To 104/2024-203, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2024, č. j. 4 T 109/2023-176, zrušil v celém rozsahu, a poté ve věci sám rozhodl podle § 265m odst. 1 tr. ř. tak, že ho zprošťuje obžaloby, eventuálně podle § 265l odst. 1 tr. ř. napadená rozhodnutí zrušil a věc přikázal Městskému soudu v Brně k opětovnému projednání.

7. Nejvyšší státní zástupkyně se k dovolání obviněného vyjádřila prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“). Ten uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (např. jeho usnesení ze dne 19. 7. 2017, sp. zn. [5 Tdo 534/2017](#)) je důvod dovolání podle písmene d) dán pouze tehdy, pokud bylo veřejné zasedání konáno v rozporu se zákonem v nepřítomnosti obviněného, ačkoliv jeho účast měla být umožněna. V daném případě však odvolací soud řádně odůvodnil, proč veřejné zasedání proběhlo bez přítomnosti obviněného – jeho omluva byla shledána nedostatečnou a jeho účast nebyla považována za nezbytnou. Obviněný byl navíc zastoupen obhájcem. Za těchto okolností státní zástupce uzavřel, že k porušení práva na obhajobu nedošlo a námitka je nedůvodná.

8. Obviněný namítl, že výpovědi svědků K. a B. jsou procesně nepoužitelné, neboť jim nebyla dána možnost se spontánně vyjádřit k věci, čímž mělo dojít k porušení § 101 odst. 2 tr. ř. K tomuto státní zástupce připustil, že tzv. monologová část výslechu nebyla v hlavním líčení formálně dodržena, nicméně zdůraznil, že výpovědi svědků byly spontánní, nebyly ovlivňovány, a obhajobě bylo umožněno klást otázky. Výpovědi tak nelze považovat za procesně nepoužitelné. Navíc obviněný byl usvědčen i dalšími důkazy, zejména listinnými, včetně výpisů z bankovního účtu. Námitky obviněného proto označil za neopodstatněné.

9. Další námitka spočívá v tom, že soudy neprovedly jím navržené důkazy (zjištění autora zprávy z datové schránky a výslech statutárního orgánu společnosti AUTODIVAKY s.r.o.). Státní zástupce k tomu uvedl, že tato námitka představuje pouhý nesouhlas s rozsahem provedeného dokazování, a tudíž neodpovídá uplatněnému dovolacímu důvodu. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (bod 12.), soud návrhy považoval za nadbytečné, neboť skutkové a právní závěry bylo možné učinit na základě již provedených důkazů. Námitce proto nelze přisvědčit.

10. Obviněný ve svém dovolání namítl, že odvolací soud změnil skutkovou větu bez provedení dokazování, čímž podle něj porušil ustanovení trestního řádu. Tuto námitku podřadil pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., ale státní zástupce ji považuje spíše za námitku procesní vady, která spadá pod § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. K tomuto vysvětluje, že odvolací soud může změnit skutková zjištění pouze tehdy, pokud provede k dané změně podstatné důkazy. V posuzovaném případě žádné důkazy odvolacím soudem provedeny nebyly. Podle státního zástupce však změna popisu skutku nebyla podstatná, neboť se týkala pouze formulace postavení obviněného (z vlastníka na osobu vydávající se za oprávněného nakládat s vozidlem), což nemělo vliv na právní kvalifikaci skutku jako podvodu. Podstatou skutku zůstalo, že obviněný vylákal peníze pod záminkou prodeje vozidla, které nehodlal převést. I kdyby byl vlastníkem vozidla, šlo by stále o podvod. Změna skutkové věty tedy nebyla zásadní a neporušila právo obviněného na spravedlivý proces.

11. Obviněný v dovolání uplatnil důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který se vztahuje k nesprávnému právnímu posouzení skutku či jinému nesprávnému hmotněprávnímu posouzení. Tento důvod však neslouží k přezkumu skutkových zjištění, ale pouze k posouzení, zda byl zjištěný skutkový stav správně právně kvalifikován. Konkrétně namítl, že skutková věta neobsahuje zákonný znak podvodu a není zřejmý podvodný úmysl. Státní zástupce však považuje tuto námitku za

neopodstatněnou. Ze skutkových okolností obsažených v popisu skutku vyplývá, že obviněný vylákal od poškozeného částku 600 000 Kč pod záminkou převodu vozidla, k němuž nebyl oprávněn, a které neměl v úmyslu převést. Tím se na úkor poškozeného obohatil a způsobil mu škodu odpovídající „větší škodě“ podle § 138 odst. 1 písm. c) a § 209 odst. 3 tr. zákoníku. Zároveň si byl vědom, že byl za obdobný čin v posledních třech letech potrestán. Podle státního zástupce jednal obviněný v přímém úmyslu – od počátku věděl, že vozidlo neprodá, a jednal s cílem získat peníze podvodem.

12. Závěrem svého vyjádření státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Zároveň vyjádřil souhlas, aby Nejvyšší soud o podaném dovolání rozhodl za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání, a to i pro případ jiného, než navrženého rozhodnutí [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

III.

Přípustnost dovolání

13. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v této trestní věci je dovolání přípustné, zda bylo podáno v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda jej podala osoba oprávněná. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

IV.

Posouzení dovolání

14. Obviněný, jak již plyne z výše uvedeného (část II.), své dovolání založil na tvrzení o naplnění dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. d), g), h) tr. ř. Dovolací soud se proto primárně zaměřil na posouzení toho, zda vznesené námitky obsahově odpovídají jím uplatněným důvodům dovolání, a poté na posouzení toho, zda jim lze přiznat důvodnost.

15. Pro úplnost se připomíná, že k naplnění obviněným označených dovolacích důvodů dochází podle jejich obsahového vymezení tehdy, jestliže

- byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání [dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř.],
- rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy [dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.],
- rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení [dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.].

IV./1. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř.

16. – 17. V těchto bodech Nejvyšší soud vypořádal argumentaci dovolatele vztaženou k uvedenému dovolacímu důvodu.

IV./2. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

18. Námitce dovolatele, že výpovědi poškozeného a svědkyně K. jsou procesně nepoužitelnými důkazy ve smyslu druhé varianty dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jelikož při

jejich výsledku došlo k porušení zákona, konkrétně § 101 odst. 2 tr. ř., když jim nebyla při výsledku dána možnost se nejdříve samostatně vyjádřit k projednávané věci, nelze přisvědčit. Po kontrole protokolace a audionahrávek z hlavních líčení konaných ve dnech 16. 10. 2023 a 25. 3. 2024 dospěl Nejvyšší soud k závěru, že k vytýkanému pochybení nedošlo.

19. Pokud se jedná o výslech svědkyně K., pak je třeba zmínit, že tato se dne 16. 10. 2023 dostavila k soudu sama bez předvolání, aby omluvila poškozeného (jejího partnera), který nemohl přijít kvůli špatnému zdravotnímu stavu. Soud se svědkyně (po jejím zákonném poučení) nejdříve dotázal na její poměr k věci, resp. k poškozenému, což je plně v souladu s pravidly pro vedení výslechu, neboť tento postup podle § 101 odst. 2 tr. ř. monologické části výpovědi předchází. Následně již svědkyně spontánně vypovídala k tomu, proč se k soudu dostavila, ačkoliv nebyla předvolána k podání výpovědi. Až poté, jelikož sama nezačala vypovídat konkrétně k projednávanému skutku, byla soudem v tomto směru pobídnuta otevřenými otázkami, přičemž posléze byl ke kladení dotazů dán prostor jak obžalobě, tak obhajobě. V případě výpovědi svědkyně K. tedy nelze uvažovat o neúčinnosti důkazu z důvodu rozporu jeho opatření se zákonem, neboť vzhledem k popsáním okolnostem zákonná ustanovení o výsledku svědka porušena nebyla. K samostatnému vyličení okolností věci, kterých si byla vědoma, jí totiž fakticky byl dán prostor.

20. Podobně tomu je v případě výslechu poškozeného realizovaného v hlavním líčení dne 25. 3. 2024. Ten byl rovněž nejdříve soudem dotázán stran jeho poměru k obviněnému, byť více jednotlivými otázkami, přičemž poté přirozeně navázal monologem týkajícím se dokazovaného skutku. Teprve, když s touto částí výpovědi skončil, soud započal klást konkrétní doplňující otázky. Ani zde tedy nelze činit závěr o porušení zákonných ustanovení o výsledku svědka, a tudíž není možné uvažovat o tom, že by takto opatřená výpověď byla důkazem neúčinným a v důsledku toho i procesně nepoužitelným.

21. Pro shrnutí tedy Nejvyšší soud uvádí, že oba zmíněné výsledky odpovídají kritériím § 101 odst. 2 tr. ř., a to konkrétně i požadavku na umožnění monologické části výpovědi svědkovi. Oba výše jmenovaní svědci byli nejprve soudem dotázáni na jejich poměr k obviněnému, případně k projednávané věci. Následně se k věci vyjadřovali způsobem a v rozsahu podchyceném v protokolu o hlavním líčení. Byť je zřejmé, že své údaje nesdělili v jediném kontinuálně navazujícím proslovu, neboť skutečně reagovali i na dotazy soudu (a posléze i procesních stran), jejich výslech neproběhl způsobem, který by se zobrazil sepsáním tzv. otázkového protokolu (k jeho podstatě viz níže). Podstata požadavku umožnit svědkovi souvisle vypovědět vše, co sám o věci ví (§ 102 odst. 2 věta třetí tr. ř.), není popřena tím, že k tomu byl pobídnut otázkou soudu, a to dokonce ani v situaci, kdy by taková otázka vyzněla relativně konkrétně. Ostatně to vyplývá i z odkazovaného zákonného textu. Ten sice stanoví, že svědkovi má být dána možnost k monologickému vyličení k věci relevantních informací, avšak na straně druhé vůbec nepředepisuje, jak má vyslýchající orgán postupovat, aby toho dosáhl. Trestní řád tedy vůbec neurčuje, jak přesně má soud (či jiný orgán činný v trestním řízení úkon realizující) svědka k této části jeho výpovědi vyzvat. I komentářová literatura (viz např. DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář, I. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., s. 912) uznává, že „[u]niverzální návod k provádění výslechu nelze pro složitost a variabilitu svědeckého důkazu přesně vymezit“.

22. Z účelu podání samostatné výpovědi neovlivněné otázkami vyslýchajících pak plyne požadavek, aby k monologické části výpovědi došlo ze začátku výslechu tak, aby si svědek sám pokusil vybavit a následně sdělit co možná nejvíce poznatků. Jinak řečeno, pokud soud svědka nepřerušoval a nechal ho k věci v podstatě z počátku výslechu samostatně vypovídat a teprve až poté, co svědek se svým monologem skončil, začal pokládat třeba i již velmi specifické otázky, je takový postup zcela v pořádku, a to v zásadě bez ohledu na přesný způsob, jakým ho soud k monologu vybídl.

23. Nejvyšší soud po seznámení se s příslušnými protokoly o hlavním líčení a poslechu zvukového záznamu o tomto úkonu dospěl k závěru, že v posuzované věci nelze dospět k poznatku, že by se v

případě výsledků svědků K. a B. jednalo o tzv. otázkové protokoly, kdy protokol tvoří jen systém: otázka-odpověď, které nejsou zpravidla přípustné (viz např. DRAŠTÍK, A., FENYK, J. a kol. Trestní řád. Komentář, I. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., s. 912). Proto existenci vady, kterou ve způsobu výslechu uvedených svědků spatřoval dovolatel, neshledal.

24. Dlužno dodat, že k závěru dovozovanému dovolatelem, tj. o procesní nepoužitelnosti důkazu, by nebylo možno dospět ani v případě, že by způsob provedení výslechu jím označených svědků soudem byl vyhodnocen odlišně (zde se připomíná, že k posouzení provedenému dovolatelem se přiklonil ve svém vyjádření státní zástupce, podle něhož tzv. monologová část výslechu nebyla v hlavním líčení formálně dodržena).

25. I kdyby v dané věci k monologické části výpovědi svědků nedošlo, nebylo by možné jejich výpovědi označit za procesně nepoužitelné. Za neúčinný [a ve smyslu druhé alternativy dovolacího důvodu podle písm. g) procesně nepoužitelný] důkaz v důsledku nezákonnosti se považuje takový, jenž byl vyhledán, opatřen nebo proveden postupem porušujícím zákonem stanovená pravidla pro dokazování. Absolutně neúčinným důkazem je takový, jehož procesní použitelnost je zapovězena, neboť neexistuje způsob k odstranění vady, již je stížen. Naopak vady relativně neúčinného důkazu mohou být dodatečně zhojeny, po čemž může dojít k jeho procesnímu užití. I Ústavní soud sdílí názor, že je nutné použitelnost důkazů dovozovat výkladem v každém konkrétním případě zvlášť, a to především s ohledem na charakter vady řízení, jejího vlivu na konkrétní důkaz a význam tohoto důkazu pro řízení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. [IV. ÚS 2425/09](#), nebo ze dne 5. 11. 2014, sp. zn. [II. ÚS 2703/14](#)).

26. Platí tudíž, že nikoliv každé porušení zákonného ustanovení upravujícího dokazování musí znamenat, že důkaz bude nutně relativně či absolutně neúčinný a tím pádem třeba i procesně nepoužitelný. Je tomu tak proto, že trestní řízení vychází z formálně-materiální povahy důkazu, přičemž v zásadě jen vady v procesu dokazování dosahující úrovně porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 Úmluvy vedou k procesní nepoužitelnosti (neúčinnosti) důkazu (nález Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. [I. ÚS 1677/13](#)).

27. Ve vztahu k výslechu svědka lze uvést, že znění dovolatelem odkazovaného ustanovení zákona (Svědkoví musí být dána možnost, aby souvisle vypověděl vše, co sám o věci ví a odkud se dozvěděl okolností jím uváděné.) nelze interpretovat tak, že při absenci údajů takto svědkem poskytnutých (tzv. monologická část) je jeho výpověď, opatřená jinak za splnění zákonných požadavků, procesně neúčinná. Takový výklad by znamenal, že v situacích, které nelze vyloučit (např. mentální deficit svědka bránící mu v podání takové spontánní a ucelené výpovědi, či psychický stav svědka daný okolnostmi jeho výslechu soudem či povahou skutečností, o nichž má vypovídat, pro které není schopen takto příslušné skutečnosti sám/samostatně vylíčit), by bylo nemožné získat procesně účinný důkaz. To jistě záměrem zákonodárce nebylo. Nadto je třeba zdůraznit, že dovolatelem uplatňované znění (poskytnout možnost ...), směřuje vůči orgánu vyslýchajícímu, z čehož však neplyne, že by ji musel svědek využít, tj. nevyjadřuje povinnost se takto zachovat (k čemuž někdy i přes snahu svědka nemusí dojít z důvodu výše nastíněných případů).

28. Z toho plyne, že v případech, kdy by svědkovi vůbec nebyl dán prostor k podání monologické části výpovědi, ač by nešlo o situace zmíněné příkladem výše, jednalo by se sice ze strany orgánu provádějícího výslech svědka o procesní pochybení, avšak toto by nemohlo, jestliže by jinak byla dodržena další zákonná ustanovení výslechu svědka upravující (a nejednalo-li by se o ryze „otázkový protokol“), odůvodnit závěr, že z takto provedeného dokazování vzešla procesně nepoužitelná výpověď.

29. Pokud by tedy byl výslech svědka při označené procesní vadě proveden za současného

- a) dodržení pravidel kontradiktornosti,
- b) zamezení položení otázek kapciózních či sugestivních (§ 101 odst. 3 tr. ř.),
- c) respektování požadavků plynoucích ze zásad ústnosti, bezprostřednosti, veřejnosti (§ 2 odst. 10, 11, 12 tr. ř.) v závislosti na tom, jak se v jednotlivých stádiích řízení uplatňují, a
- d) dalších pravidel týkajících se výsledku (např. obsažených v ustanoveních § 99 odst. 1, 2 a § 100 odst. 1, 2 tr. ř., či čl. 28 a čl. 86 odst. 3 Ústavy),

nebyl by důvod k tomu, aby důkaz takto získaný nebyl použit při rozhodování.

30. Vyjádřeno jinak, pro učinění závěru o existenci procesně účinné výpovědi svědka, potažmo nikoli procesně nepoužitelného důkazu (a tím pro vyvrácení námítky dovolatele) je podstatné zjištění, že svědek byl před svou výpovědí správně a úplně poučen a že výslech byl realizován v přítomnosti osob, které se tohoto procesního úkonu mají právo účastnit, a pokud tomu tak není, při splnění podmínek to umožňujících (např. aplikace § 209 tr. ř. apod.). Nedodržení požadavku plynoucího pro orgán svědka vyslýchajícího z věty třetí § 101 odst. 2 tr. ř. v takové situaci procesní nepoužitelnost důkazu ve smyslu druhé alternativy § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nezakládá.

31. V posuzované věci výslech obou svědků proběhl při hlavním líčení, jemuž byli přítomni obviněný, jeho obhájce a státní zástupce, kterým byla dána vyrovnaná možnost klást vyslýchánému otázky či vznášet námítky k tomu, jak je výslech veden, včetně poskytnutí prostoru k vyjádření se k podané výpovědi, aniž by došlo k porušení zákonných pravidel a zásad dokazování. Sám dovolatel přitom žádné takové pochybení soudu nevytýká (z protokolu o hlavním líčení nadto nevyplývá, že by vůči způsobu vedení výslechu svědků vznášel námítky) a svoji výhradu zaměřuje pouze na formální aspekt výslechu, který navíc (ve své podstatě) narušen nebyl, jak bylo vysvětleno výše.

32. Jelikož dovolací soud neshledal existenci namítaného procesního pochybení v postupu soudu prvního stupně, ústí poznatky jím nabyté do závěru, že námitka dovolatele je zjevně neopodstatněná, nenaplnující dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé alternativě.

IV./3. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

33. Ačkoliv obviněný formálně uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., nepodřadil pod něj žádné relevantní námítky, neboť ty v jeho dovolání rozepsané pod označeným důvodem dovolání mají primárně procesní, a nikoliv hmotněprávní povahu. Nejvyšší soud se jimi tudíž na tomto místě dále nezabývá.

IV./4. K námitkám nepodřaditelným pod jakýkoliv z důvodů dovolání

34. – 37. V těchto bodech Nejvyšší soud vypořádal zbývající část námitek vznesených dovolatelem.

V.

Způsob rozhodnutí

38. Z uvedeného hodnocení dovolání obviněného plyne, že vznesené námítky, jež odpovídaly jím uplatněným dovolacím důvodům, nebyly shledány opodstatněnými. Zároveň nebyla seznána vada představující zásah do práva obviněného na spravedlivý proces. Vzhledem k tomu Nejvyšší soud o dovolání obviněného rozhodl způsobem uvedeným v § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., podle něhož dovolání odmítne, jde-li o dovolání zjevně neopodstatněné.

39. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. rozhodl Nejvyšší soud o tomto mimořádném opravném

prostředku v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje se na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož [v] odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí.